

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Alison Roberts
Kis karácsony, skót karácsony

Sarah Morgan
Az ajándék te vagy

RaeAnne Thayne
Csókolj még!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Alison Roberts, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *A Little Christmas Magic* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Fejes Zsuzsa

© Sarah Morgan, 2009 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *Snowbound: Miracle Marriage* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© RaeAnne Thayne, 2012 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

Eredeti címe: *A Cold Creek Noel* (Harlequin Special Edition)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 61. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-545-2

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Alison Roberts

Kis karácsony, skót karácsony

1. FEJEZET

Emma Sinclair úgy érezte, hogy pillanatnyilag egy varázspálcára lenne a leginkább szüksége. Igen, egy varázspálcára, amellyel egyszerűen eltüntethetné a decembert. Hogy végre beköszöntsön a január és vele egy új év. Meg talán egy új élet is a számára.

De talán mégsem. Mert ki tudja, mit hoz a jövő? Valószínűleg elég lenne, ha csak meg tudná állítani az időt. Hogy mindig december eleje legyen, hogy olyan egészségesnek hihesse magát, mint most, s az utóbbi hónapok szenvedéseit – mint egy rossz álmot – elfelejthesse.

Egyszeriben fojtogatóan szűknek találta a kis londoni lakást, úgyhogy gyorsan kinyitotta az ablakot, hadd jöjjön be a friss levegő. Mármint a hideg levegő. Az égboltot ugyanis sötét felhők borították el, amelyekből nagy valószínűséggel nem helyes kis puha hópelyhek, hanem kellemetlen, ónos eső fog esni. Vagy leszáll a fagyos köd, és ráül a városra. Mert így szokott történni. Ebben az időben London gyakran szörnyen szürke és vigasztalan.

Mégépp csak beköszöntött a délután, de az utcán és a szemközti ház ablakaiban már égtek a fények. Mindenesetre nem a megszokott fények, mivel néhány ember már felállította a karácsonyfáját, és az üzletek kirakatai is ünnepi díszben csillogtak. A járdán valaki Mikulás-jelmezben szórólapokat osztogatott.

A járókelők vastag kabátba burkolózva siettek tovább, és a Mikulásra ügyet se vetve kinyitották az esernyőjüket, mert hirtelen nagy kövér cseppekben tényleg eleredt az eső. Sietnek haza, gondolta Emma. A szüleikhez, a gyerekeikhez, a családjukhoz... Csak neki nincs senkije...

De még mielőtt a magány és az önsajnálathoz érzése teljesen elhatalmasodott volna rajta, megszólalt a telefonja. Ez csak Sharon lehet!

– Szia! – vette fel nagy örömmel, látva a kijelzőn felvillanó ismerős számot. – Milyen az idő a napfényes Kaliforniában?

– Hát napfényes! – vágta rá nevetve a barátnője. – Bár a naptár decembert mutat, én úgy érzem, mintha csak tegnap lett volna a nyári esküvőm. Hogy van a jó öreg Anglia? Szürkén és fázósan?

– Hogy is másképp? Gondolom, ezt még sokáig nem fogod elfelejteni – húzódott közelebb Emma a gázkandallóhoz, mert ahhoz, hogy az ablakot becsukja, félre kellett volna tennie a kagylót, arról pedig szó sem lehetett.

– Mit csinálsz most? – érdeklődött távolba szakadt barátnője.

– Lecövekeltem a kandalló előtt, és nézegetem a párkányon álló fotókat. Ragyogsz az örömtől, ami nem is csoda, mert te voltál a világ legszebb menyasszonya.

– Ez csak természetes, hiszen nekem volt a világon a legcsodásabb koszorúslányom – nevette el magát Sharon.

– Meg a legcsodásabb vőlegényed – egészítette ki Emma. – Tényleg, hogy van Andy?

– Remekül. Tegnap épp rólad beszélgettünk, és azt mondta, hívjalak meg karácsonyra.

– Jaj, én most nem mehetek! December végén esedékes az újabb kontroll. Tudod, háromhavonta kell mennem, és amint lesz egy szabad ágy, azonnal értesítenek a kórházból. Jack azt tanácsolta, ne vállalkozzam még hosszú utakra – mondta bánatosan Emma.

– Olyan rossz a lelkiismeretem, amiért nem tudok ott lenni veled. Egyedül kell végigcsinálnod az egészet.

– Megoldom.

– Úgy szeretnék melletted állni, aztán hazavinni, és gondoskodni róla, hogy bevedd a gyógyszereket.

– Tudom, de tényleg menni fog egyedül is.

– Elhalaszthatnád a vizsgálatot januárra vagy februárra – vetette fel Sharon. – Biztos, hogy Jack mindent megtenne érted.

Emma lehunyta a szemét, és nagyot sóhajtott.

– Már így is olyan rémes ez a várakozás. Nem bírnám ki a feszültséget.
– Megértem. Nem igazán jó ez a december végi időpont, de legalább túl leszel rajta. Ugye felhívsz, ha van valami híred?

– Hát persze. Te leszel az első, aki megtudja.

– Jó lesz az eredmény. Én biztos vagyok benne.

– A jó sajnos nem elég. – Emma nagyot nyelt. – Vagy a legjobb lesz, vagy a legrosszabb. Nincs harmadik lehetőség. Ha a kezelés nem vált be, akkor annyi. Többet nem tudnak tenni értem, és akkor csak idő kérdése, hogy mikor...

Emma hangja elcsuklott.

De hát miért is kell neki a legszörnyűbb félelmeiről beszélni? Talán ezek a fotók okozták, hogy egy pillanatra elgyengült. Merthogy a párkányon más képek is ott álltak szép sorban, bekeretezve: az apjáé, akit sok éve elveszített, és az anyjáé, aki jó egy éve halt meg.

– Kell valami, ami eltereli a figyelmedet – szólalt meg végül Sharon. – Nem jó, ha egész nap egyedül ülsz otthon.

– Igazad van. Már én is gondoltam, hogy keresek valami munkát.

– Tényleg? De elég jól vagy ehhez?

– Persze, és ilyenkor rengeteg alkalmi meló van. Emlékszel még, amikor tündérnek öltöztem, mert a krampusz jelmez elfogyott?

– Igen, és úgy segítettél a Mikulásnak ajándékot osztani – egészítette ki Sharon, és a hangján is érződött, hogy szélesen mosolyog. – Valahol van is rólad egy képem abban a kosztümben, de Andynek a világért se mutatnám meg – kuncogott –, nehogy azt higgye, nem is engem kellett volna feleségül vennie.

– Jaj, menj már! – nevetett fel Emma. – Egyébként zenélhetnék is, azt szeretik a járókelők – tűnődött el aztán. – Bár a gitárom eléggé beporosodott már – pillantott az egyik sarokban árválkodó hangszerre.

– Ne viccelj, az utcán hideg van, nem ücsöröghetsz ott!

– Igaz – felelte Emma, és érezte, hogy lassan kihűl a szoba. Feltétlenül be kell már csuknia az ablakot. – Tudod mit? Leszaladok, és veszek egy újságot, hátha találok benne valami apróhirdetést, ami érdekelhet.

– Jó ötlet! És beszámolsz majd, ugye?

– Világos.

– Anyyira hiányzol! – sóhajtotta Sharon.

– Te is nekem – felelte Emma, aztán befejezte a beszélgetést.

Innentől fogva csak a tűz pattogását és az eső kopogását hallotta. Jaj, de rémes! Mivel nem akart elmerülni az önsajnálatban, gyorsan becsukta az ablakot, magára húzta a nagykabátját, sálát tekert a nyaka köré, keresett egy sapkát és egy kesztyűt, majd felkapta a táskáját meg az esernyőjét. Egy kis mozgás nem fog ártani!

– Juj, papa, ez fáj!

– Ne haragudj, madárkám!

Adam McAllister elfojtott egy kétségbeesett sóhajtást. Sosem értette, hogy ő, aki olyan ügyesen tud összevarrni egy sebet, hogy később nyoma sem marad, miért képtelen normálisan befogni kislánya vékony szálú, finom, szőke haját.

– Ne legyen inkább lófarok? – kérdezte.

– Ne! – tiltakozott határozott fejrázással a csöppség, minek következtében az addig úgy-ahogy egymásba kapaszkodó tincsek is szétzilálódtak, és összevissza repkedtek a feje körül. – Jeannie-nek is copfja van, és én pont úgy akarok kinézni, mint ő.

– Papa! Hol a cipőm? – hasított át egy másik gyermekhang a levegőn.

– Nyilván ott, ahová tetted, Ollie – felelte Adam, s miközben újra felkapta a kezét, pillantása a karórájára esett. – Poppy, drágám, nincs idő copfra, csak egy lófarokra, különben elkésünk az

iskolából, engem pedig be fog kapni Eileen a rendelőben. Mire odaérek, a váróban ugyanis már egy csomó mérges ember fog ülni, akik mind az ő fülét rágják, hogy hol késik a doki.

Poppy szeme megtelt könnyel, de Adam most nem törődhetett vele, mert a nappaliból hatalmas csörömpölés hallatszott, majd nyomban a fia hangja.

– Nem én voltam! – kiabálta Oliver, Poppy ikertestvére. – Ez az izé csak úgy magától felborult, és... elromlott.

Ekkor a bejárati ajtó nagy zajjal becsapódott, jelezve, hogy végre-végre megérkezett Adam édesanyja.

– Sajnálom, de nem tudtam előbb ideérni – toppant be az asszony. – Tükörsimára fagyott minden, az öreg Jock pedig megint eltorlaszolta az utcát a traktorával, mert segíteni akart valakinek, aki becsúszott az árokba... – Ebben a pillanatban szinte torkára forrt a szó, mivel körülnézett, s csak most vette észre, mekkora káosz uralkodik a konyhában. – Már el is ment?

– Aha. – Adam hálásan anyja kezébe nyomta a fésűt. – A tízórais csomagok mindjárt kész lesznek, én most inkább megnézem, mit tett megint tönkre Ollie.

– Szép kis bébiszitter! – Az asszony rosszállóan csóválta a fejét. – Hogy lehet ilyen hanyatt-homlok elrohanni?

– Tizenkilenc éves, és szerelmes. Amikor teherbe esett, akkor is gyorsan kellett döntenie.

– Mi az, hogy teherbe esett? – Poppy szeméből eltűntek a könnyek, s a kislány nyugodtan tűrte, hogy nagyanyja befonja a haját.

– Azt jelenti, hogy gyereke lesz – magyarázta az asszony.

– Marion néninek lesz gyereke.

– Igen, és Kylie-nak is.

– De Kylie-nak ránk kell vigyáznia. Azért visszajön, ugye?

– Nem. Elköltözik Ausztráliába, mert a barátja odavalósi.

– Mi az az Ausztrália?

– Egy ország. Nagyon messze.

Adam időközben a nappali küszöbéhez ért, s már a nyitott ajtón át látta, hogy az állólámpa borult fel, lesodorva egy képet a kandalló párkányáról. Vagyis nem olyan nagy a baj. Majd később rendet tesz, amint lesz egy kis ideje. Letérdelt, és felemelt egy cipőt.

– Ollie, hol bujkálsz? Indulnunk kell az iskolába.

A kanapé mögül lassan előtűnt egy borzas kis fejecske.

– Na gyere, és köszönj a nagyinak! Még téged is meg akar fésülni.

– Ausztrália még messzebb van, mint Kanada, ahol Marion néni lakik – folytatta Catherine McAllister, s egy piros szalaggal elkötötte a copfot. Aztán tekintete újra végigvándorolt a konyhán: az asztal sarkán feltornyozott tankönyveken, melyek tetején egy üveg lekvár trónolt, meg a piszkos edények még nagyobb halmán a mosogató szélén. – Képtelen vagyok egyedül hagyni téged ezzel az egésszel – jelentette ki, amikor észrevette, hogy Adam, valamint a kislánya bejön a konyhába. – Semmiképpen nem repülök el Kanadába.

– De Marionnek szüksége van rád. Jövő héten megszületik a kisbabája.

– Meg fogja érteni.

– Anya, a húgomról beszélünk! Talán nem ismered? Soha többé nem fog veled szóba állni. Nekem meg azt vágja majd a fejemhez, hogy évek óta igénybe veszem a segítségedet, bezzeg ha neki kellesz, néhány hétig sem tudok lemondani rólad. Különben meg tényleg nem ő tehet róla, hogy lelépett a bébiszitterem.

Az asszony a falióra pillantott.

– Indulj már, mert Eileen Stewart megöl! A gyerekeket elviszem én.

– Kösz, anya! – Adam felkapta a kabátját, melyet még előző este az egyik konyhaszékra terített, de azóta se volt ideje felakasztani. – És eszedbe ne jusson lemondani az utat! Az összes újságban feladtam egy apróhirdetést, hogy bébiszittert keresek. Valakit biztos fogok találni arra az időre, amíg távol leszel. Utána pedig ráérünk gondolkodni azon, hogy ki lenne alkalmas hosszú távra.

– Jó, majd meglátom. – Catherine hangja bizonytalanul csengett. – Keddig még van idő. De ha

addig nem jelentkezik senki, maradok, és kész.

Londonból még pontosan érkezett meg a vonat Edinburgh-be, de ott Emmának várnia kellett a csatlakozásra, hogy eljusson a kis skóciai faluba. A csontig hatoló hideg szél bejutott az állomás fedett csarnokába is, ahol Emma a hátzísákja és a gitártokja között kucorgott egy padon.

Ebben a pillanatban elég örült ötletnek tűnt ez az utazás, de előző nap dr. McAllister hangja annyira lelkes volt a telefonban, amikor arra kérte, hozzon magával mindjárt néhány hétre való holmit, mert biztosan meg fog felelni, és fölösleges lenne egy bőröndért visszamennie Londonba. Ahogy a körülményeket ecsetelte, Emma szinte látta maga előtt a falucska hóval borított házait, s hallotta, ahogy a kipirult arcú gyerekek karácsonyi dalokat énekelnek a főtéren. Biztosra vette, hogy a lehető legjobb helyen fogja tölteni a vizsgálatra való várakozás idejét. Ráadásul nem is csecsemőket fognak rábízni, hanem egy értelmes, hatéves ikerpárt. Az meg nem olyan nagy feladat... talán.

Végre befutott a vonata, s amint felszállt, látta, hogy kedvére válogathat a helyek között. Braeburn nyilvánvalóan nem a turisták kedvelt célpontja, de így legalább senki sem fogja zavarni, hogy átgondolja, mi is fogja várni, ha a férfi leírását követve megérkezik.

A rendelőbe kell mennie, ott lesz a doktor, a gyerekek és a nagymama. Valószínűleg őt lesz a legnehezebb meggyőznie az alkalmasságáról. Na igen, egy bizalmatlan, szúrós tekintetű öregasszony figyelmét a legapróbb hiba sem kerüli el.

Márpedig neki okvetlenül meg kell kapnia ezt a munkát, különben mehet vissza Londonba, ahol egy szomorú, magányos karácsony várna rá.

Emma lesimította a haját, amely a kemoterápia után újra dús fürtökben keretezte az arcát. Hát legalább ez rendben van, sóhajtott magában, mert bizony a farmer és a pulóver szabályosan lötyögött rajta, annyira lesoványodott az utóbbi hónapokban. Kellett volna vennie néhány új ruhát, hogy jó benyomást keltsen, de abban bízott, hogy az effajta munkában nem a külsőség a lényeg, hanem a személyiség.

McAllister doktor személyisége például a telefonon keresztül is vonzónak tűnt. Igaz, ahogy most visszaemlékezett a beszélgetésükre, egyre inkább úgy tűnt neki, hogy valami feszültség bujkált benne. Sőt talán kétségbeesés...

Ajaj! Lehet, hogy az ikrek nem is olyan angyalok? Lehet, hogy naponta elfogyasztanak reggelire egy bébiszittert? A nagyika meg majd ott ül egy sarokban, és minden mozdulatát bíráló megjegyzésekkel kíséri... Sőt az is lehet, hogy a papának elég egy pillantást vetnie rá, és máris rájön, nem bízhatja szeretett csemetéit egy súlyosan beteg nőre.

Emma megrázta a fejét, hogy elűzze sötét gondolatait. Nem szabad feladnia a reményt. A sors idevezérelte, és ez biztosan nem véletlen. Hiszen a doktor hirdetése volt az első, amelyet az újságban felfedezett, a férfi pedig azonnal felvette a telefont. És még a pénztárnál sem kellett sokat várakoznia, amikor a vonatjegyét megvette. Ennyi véletlen márpedig nincs!

A kis falu a valóságban is olyan szép volt, mint ahogy elképzelte, noha túl sok ideje nem maradt, hogy alaposan szemügyre vegye. A vonat ugyanis késett, és errefelé hamarabb sötétedett, mint Londonban. Az apró üzletek kirakatai viszont barátságos karácsonyi fényben ragyogtak, és a vendéglő ajtaján egy kézzel írt tábla hirdette: „Mindenkinek jut hely idebent.” Talán épp a fogadós volt az a mosolygós férfi, aki a piactéren egy nagy fenyőfát igyekezett felállítani, amelyet később bizonyára feldíszítenek majd. Amikor Emma útba igazítást kért tőle, a szavakat is alig értette, annyira nem szokta még meg a füle az itteni tájszólást.

Végül mégiscsak megtalálta a rendelőt. Az idősebb asszony, aki bent a váróban egy pult mögött ült, olyan szigorú szemmel mérte végig a betolakodót, mintha az egy afrikai őserdőből jött volna fűszoknyában és színes festékkel kipingálva. Emma riadtan pislogott, hiszen pont így képzelte el a nagymamát.

– Be van jelentve? A doktor úr nem ér rá, csak ha vészhelyzetről van szó, de egyébként sincs már rendelés – morogta az asszony.

Ám alig ért a végére, újra nyílt az ajtó, és egy másik nő érkezett, aki mindjárt le is intette:

– Semmi baj, Eileen, már vártuk Emmát. – Az elegánsan öltözött asszony barátságosan ráemelte élénk tekintetét. – Mert ha jól gondolom, akkor maga az.

– Igen... ön pedig?

– Catherine McAllister vagyok, Adam édesanyja. Ugye itt van a fiam, Eileen? – fordult ismét a vasvillaszemeket meresztő asszonyhoz.

– Itt, és a kicsik is. – Majd egy bosszús szusszantás után az asszisztensnő folytatta: – Mondtam a doktor úrnak, hogy nem helyes behoznia ide a gyerekeket, mert a végén még valamit tönkretesznek. De hiába beszélek...

– Igazán nem kellene mindennap ilyen sokáig bent lennie, Eileen. Szerintem így, karácsony előtt rengeteg tennivaló várja otthon, legalább most ne túlórázzon! Tényleg, nem ma délután próbál a kórus? – érdeklődött kedvesen Catherine.

– De.

– Annyira sajnálom, hogy idén nem fogom hallani azokat a szép, régi karácsonyi dalokat!

– Holnap utazik el, Mrs. McAllister?

– Legalábbis azt remélem. – Catherine itt a nemrég érkezett lányra pillantott. – Tudja, Adam húga Kanadában él, és most várja az első gyerekét.

– Ó, az nagyon izgalmas! De biztos örülni fog, ha az anyukája vele lesz. Sajnos, én tavaly elvesztettem az édesanyámat, pedig ilyen helyzetben egy anya pótolhatatlan. Legalábbis nekem nagyon fog hiányozni...

Már ha egyáltalán leszek valaha ilyen helyzetben, tette hozzá magában Emma, és az ajkába harapott. Nem akart többet beszélni erről a témáról, mert úgy érezte, hogy Mrs. McAllister máris gyanakodva néz rá. Mintha a betegség jeleit keresné rajta... Vagy csak ő lát rémeket?

Természetesen nem tudhatta, hogy Catherine is rémeket lát, azért fürkészte olyan idegesen az alakját. De az előzményeket tekintve nem csoda, ha szegényben felmerült az aggodalom, hogy netán egy újabb állapotos bébiszitterrel hozta össze a sors.

Mindenesetre félretette a gyanakvását, és kedvesen beinvitálta unokái reménybeli bébiszitterét.

Emma hirtelenjében azt sem tudta, hol hagyja a csomagját, de amikor véletlenül felfedezte, milyen megvetően vizslatja Eileen a hátizsákját meg a gitártokot, gyorsan úgy döntött, hogy mindent visz magával. A minden persze kicsit soknak bizonyult, így Emma be is szorult a kinyíló ajtó két félfája közé, s miután nagy lendülettel kiszabadította magát, szabályosan átesett a küszöbön. Vagyis úgy lépett be a szobába, mint egy másodosztályú komika valami idétlen bohózatban a színpadra.

A férfi, aki az íróasztal peremének támaszkodva félig ült, félig állt, azonnal felkapta a fejét, és feléje fordította. De a padlón guggoló gyerekek is abba hagyták a fonendoszkóppal meg a kötszerekkel való játszadozást, és ijedten meredtek rá.

Egy pillanatig zavart csend telepedett mindnyájukra, Emma pedig érezte, ahogy elvörösödik. Fogalma sem volt már, mi a fenének kellett ezt az ormótlan nagy hangszert magával cipelnie. Talán azt hitte, ha itt nem felel meg, majd a braeburni piactéren fog utcai zenét játszani, hogy némi pénzre tegyen szert?

Kellemetlen érzését csak fokozta, hogy az orvos egészen máshogy nézett ki, mint amilyen képet a telefonbeszélgetés alapján alkotott róla. Merthogy egyáltalán nem egy pocakosodó, atyás mosolyú, vidéki körorvost látott maga előtt, hanem élete legvonzóbb pasiját, aki magas, izmos termetével, fekete hajával, napbarnított bőrrel és határozott vonású arcával leginkább egy filmsztárra hasonlított. Persze nem valami bájos családi moziban, hanem egy igazán kemény akciófilmben, mivel zordul ráncolta a homlokát. Csak nem rá dühös?

– Elnézést a késésért – nyögte ki végül Emma –, de a vonat...

A férfi úgy nézett rá, mintha egész élete nyitott könyv volna előtte. Szent ég! Lehet, hogy kikérte a beteglapjait?

– A vonatok azért vannak, hogy késsenek – jelentette ki Adam egy egészen különös logika

mentén.

Catherine közben a gyerekekkel kezdett foglalkozni.

– Istenem, mi történt? – csapta össze a kezét. – Fogadjunk, hogy Poppy már megint eltörte a lábát. Ugye, Ollie?

– Persze – bólogatott koravén komolysággal a kisfiú. – De én majd meggyógyítom. – Aztán mégis inkább Emma iránt kezdett érdeklődni. – Ki vagy te? És az mi?

– Emma vagyok, ez pedig egy gitártok.

– Megnézhetem? – hangzott a lehető legtermészetesebb módon a következő kérdés.

– Talán később – felelte a megszólított helyett Adam. – Nagyi elvisz benneteket a piactérre, ott megcsodálhatjátok a nagy karácsonyfát, mert azt hiszem, ma állították fel. Aztán nyomás haza!

– De előbb mutatkozzunk be egymásnak rendesen! – emelte fel a kezét Catherine, hogy „megvétőzza” fia javaslatát. – Emma, ők az ikrek: Oliver és Poppy. Ollie, Poppy, ő itt Emma... Sinclair?

– Miss Sinclair – javította ki az anyját Adam, mert úgy vélte, a gyerekek részéről is ez a tartózkodóbb forma volna a helyes megszólítás.

– Nekem elég az Emma – húzta keresztül máris a számítását a leendő alkalmazott. – Szia, Poppy, szia, Ollie! És az ott Barbie, ugye? – mutatott Emma a kislány kezében lévő babára.

– Aha. És van egy pónilova is otthon – dicsekedett büszkén Poppy.

– De jó! Tudod, én nagyon szeretem a pónikat.

– Nekem is van egy.

– Jemima nem ló, hanem szamár – helyesbített Oliver.

Ezen a ponton a nagyi is nevetve bekapcsolódott a társalgásba:

– Adamnek biztos nem volt módja a telefonban mindent elmesélni, de az az igazság, hogy több háziállatunk is van. Ugye nem bánja?

– Ó, egyszer dolgoztam egy állatkereskedésben – újságolta mosolyogva Emma. – Ott rengeteg kutyakölyök meg kiscica volt, sőt egerek és patkányok is.

Poppy szeme elkerekedett.

– Jaj, a kicsi kutyák olyan édesek! És a cicákat egyenesen imádom.

– Én meg a patkányokat – jelentette ki Oliver. – Papa, lehet nekem is egy patkányom?

– Szerintem már lakik egy valahol az udvarban – somolygott Adam.

– De én olyat akarok, amelyik bent lakik.

– Nem, arról szó sem lehet! – komolyodott el a papa.

– Miért nem? – A kisfiú felállt, és a földön továbbguruló kötszerrel mit sem törődve, elszánt léptekkel odament az apjához. – Azt mondtad, kérhetek valamit karácsonyra, és én ezt kérem.

– Nincs igazán jó szaguk – jegyezte meg Emma, akit furdalt a lelkiismeret, amiért akaratán kívül ilyen bolond ötletet adott a gyerekeknek. – Ja, és a hosszú farkuk teljesen kopasz, a színe meg rózsaszín, de valahogy... baromi undorító.

– Baromi undorító? – vont a össze rosszallóan a szemöldökét Adam, aki nyilván úgy képzelte, hogy egy bébiszitter kizárólag Shakespeare szonettjeinek a nyelvezetét használja.

– Baromi undorító – ízlelgette a szót látható élvezettel Poppy, és igyekezett rögtön be is vésni.

– Baromi undorító, baromi undorító – ismételte kuncogva, és két mutatóujját egymáshoz ütögte, hogy egyértelműen Ollie tudtára adja, semmi se lesz a kívánságából.

– Te vagy undorító! – vágott vissza a kisfiú.

– Nem én, hanem te! – nyelvelt Poppy.

– Na, akkor mi most elmegyünk – vetett véget a vitának Catherine. – Emmát már megismertétek, és most a papa egyedül szeretne beszélgetni vele.

Aztán rásegítette a gyerekekre a kabátot, sálát, sapkát, megszorította Emma kezét, és valamit mondott még a fiának, de olyan halkán, hogy a lány nem is értette. Azt viszont látta, hogy Adamnek valószínűleg nem tetszett a mondat, mert még komorabb ábrázatot öltött.

Nyugalom! – intette magát Adam, mert úgy vélte, hogy most mindenekelőtt erre van szüksége. Rettenő csalódás érte ugyanis, amit nehezen tudott titkolni.